

РЕШЕНИЕ

№ 387

гр. Карлово, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, II-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Владимир Ст. Иванов

при участието на секретаря Цветана Т. Чакърова
като разглежда докладваното от Владимир Ст. Иванов Гражданско дело № 20235320101565 по описа за 2023 година

Съдът е сезиран с искова молба от Р. Д. Ц., ЕГН: *****, от гр. К., ул. „Г. З.“ №**, вх.*, ет.*ап.*, чрез адв. П. К. против „К. Н. Ю.“ ЕАД опериращо под търговско наименование „Т. И. Ю.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град С., ул. „А.“ №*, Т. Т., представлявано от К. К. И. – Директор.

Ищецът твърди, че между него и ответното дружество бил сключен трудов № АР_27636/18.04.2023г по чл.70 и чл.71 КТ, уговорен в полза на работодателя. Впоследствие сключили допълнително споразумение към основния трудов договор, като при подписването му на ищеца било казано, че трудовият договор се изменя в негова полза. Оказало се обаче, че в допълнителното споразумение имало условие – чл.10а, т.7, което било по - неблагоприятно за него /чл.66, ал.2 КТ/.

Със Заповед № 13201/01.08.2023 г. ответникът прекратил на осн. чл.71 КТ трудовия договор и заплатил на ищеца обезщетение по чл.224, ал.1 вр. с чл.177 КТ. Същевременно претендирал неустойката от 2093,21 лева, позовавайки се на чл.15, б. „а“ и т.2 от основния трудов договор.

Ищецът счита, че клаузата на чл.10а, т.7 от сключеното между страните

допълнително споразумение към трудовия договор противоречи на разпоредбата на чл.66, ал.2 КТ – че всички условия по трудовия договор трябва да са по-благоприятни за работника/служителя.

В чл.10а, т.7 от допълнителното споразумение било уговорено: „В случай, че работодателят прекрати трудовия договор в срок на изпитване при условията на чл.15, буква „а“ и т.2 от договора.... служителът се задължава да възстанови на Работодателя сума, представляваща 100% от всички изплатени бонуси“.

Чл.15, буква „а“ и т.2 бил в раздел ТРУДОВИ СПОРОВЕ и уреждал пред кои съдилища ще са подсъдни споровете между страните по делото.

Според ищеца трябва да са налице кумулативно две предпоставки – прекратяване на трудовото правоотношение и условията по чл.15, б. „а“ и т.2 от трудовия договор. При липсата на която и да е от тях, претенцията за заплащане на процесната неустойка с явявала неоснователна и противоречаща на закона. В случая не били изпълнени условията, при които претендираната неустойка се явява дължима. Никъде в допълнителното споразумение не било упоменато при прекратяване на трудовия договор по чл.71 КТ с ответника, при какви условия дължи процесната неустойка и как се определя тя. Липсвали и доказателства как ответникът е формирал сумата за неустойка и за какво се отнася.

С оглед на горното, за ищеца бил налице правен интерес от предявяване на настоящия иск. Моли съда да постанови решение, с което да постанови решение, с което:

- да приеме за установено, че не дължи неустойка в размер на 2093,21 лв., предвидена в чл.10а, т.7 от сключеното между него и ответното дружество допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение към трудов договор № АР_27636/18.04.2023г., поради липса на основание за плащането ѝ;

- да обяви нищожността на чл.10а, т.7, от сключеното между него и ответното дружество допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение към трудов договор № АР_27636/18.04.2023г., поради противоречие със закона и накърняване на добрите нрави.

Претендира направените по делото разноски.

С отговора на исковата молба ответното дружество, представлявано от пълномощника си адв. Д. А., оспорва иска.

Не оспорва, че между страните е сключен описаният в исковата молба трудов договор и допълнителното споразумение към него.

Твърди, че след постъпване на работа, през месец юни ищецът научил за Кампанията на работодателя „Мога там. Искам тук“, която имала за цел да привлече българи, живеещи в чужбина, обратно в България, като им предложи работни места и същевременно по този начин да се спомогне за демографското състояние на страната. Съгласно тази кампания, всеки отговарящ на условията и назначен по трудово правоотношение в дружеството, получавал бонуси: 1/ в размер на 2500 лв. при изплащане на първото си трудово възнаграждение и 2/ в размер на 2500 лв. след изтичане на 12 месеца, считано от датата на подписване на трудовия договор при изплащане на трудово възнаграждение за дванадесетия месец. Ищецът направил запитване в администрацията на ответника, дали може, макар вече да е подписал договор по общия ред, да подаде документи и да кандидатства за участие в кампанията. Предоставена му била тази възможност. Разгледани били представените от него документи и бил одобрен. За да може да получи бонус в размер на 2 500 лв., ведно със заплащане на трудовото му възнаграждение за месец юни 2023г., на 05.07.2023 г. било подписано допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение към трудов договор № AP_27636/18.04.2023 г. Съгласно чл.6, т.4 от подписания между страните трудов договор, уговореното трудово възнаграждение се изплащало от работодателя на служителя за всеки месец до петия работен ден на следващия календарен месец. Ето защо и на основание подписаното допълнително споразумение, на 07.07.2023 г. ищецът получил бонус в размер на 2500 лв., ведно със заплатата си за м. юни 2023г.

Ответникът оспорва твърденията в исковата молба, че допълнителното споразумение към трудовия договор е сключено във вреда на ищеца. Допълнителното споразумение било сключено на 05.07.2023 г., след изразеното изрично желание на ищеца да участва в Кампанията на работодателя „Мога там. Искам тук“. Същият представил документи, че отговаря на изискванията за участие в Кампанията „Мога там. Искам тук“ – Раздел IV, т.4.

Очевидно било, че процесното допълнително споразумение към трудов договор № АР_27636/18.04.2023г. е сключено в полза на ищеца. Р. Ц. получил бонус в размер на 2500 лв. на 07.07.2023г. Видно от фиш за заплата за м. юни 2023г., бонусът от 2500 лв. било отразен в раздел „Начисления“ и наименован „Искам с Телъс“. Освен фиш за заплата за м. юни 2023 г., с отговора на исковата молба е представено и платежно нареждане, от което се установявало, че на 07.07.2023г. на ищеца е наредена от работодателя сумата, в размер на 3 750.54 лв.

Ответникът оспорва твърденията в исковата молба, че ищецът не може да установи как е определен размерът на неустойката. Размерът на неустойката бил определен, като от размера на бонуса са извадени начисленията, удържани и внесени от работодателя данък и осигуровки за сумата 2500 лв., заплатена над размера на трудовото възнаграждение за м. юни 2023г.

Оспорва твърденията, че чл.10а, т.7 от Допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение към трудов договор № АР_27636/18.04.2023г., подписано от страните с квалифицирани електронни подписи на 05.07.2023 г., е нищожен.

Условията на Кампанията на работодателя „Мога там. Искам тук“ били изложени подробно в официалния сайт на работодателя (линк: *****). Именно от там ищецът получил информация и сам пожелал да кандидатства и да участва в кампанията. В Допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение към трудов договор № АР 27636/18.04.2023г., всъщност били имплементирани условията на Кампанията на работодателя „Мога там. Искам тук“.

Наистина в чл.10а, т.7 от Допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение към трудов договор № АР 27636/18.04.2023г., била допусната техническа грешка и вместо да бъде изписано „чл.14, буква „а“ и т.2 от договора, било изписано „чл.15, буква „а“ и т.2 от договора“, но освен цифровото изражение на клаузи от трудовия договор, в чл.10а, т.7 от процесното допълнително споразумение било изписано и словом: „В случай, че работодателят прекрати трудовия договор в срока на изпитване“.

Кодексът на труда говорел само за недействителност на трудовото правоотношение. Ето защо поради специфичните характеристики на

трудовете правоотношение, не било допустимо клаузи от трудов договор/допълнително споразумение към него, да се квалифицират като нищожни по чл.26 ЗЗД – квалификация, която водела до различни правни последици при облигационните сделки.

Ответникът намира иска за неоснователен, необоснован и недоказан, поради което моли да бъде изцяло отхвърлен. Претендират се разноските по делото.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявени са два обективно съединени иска – отрицателен установителен иск по чл.124, ал.1 ГПК за установяване недължимост на сумата от 2093,21 лева и иск по чл.74, ал.4 КТ – за обявяване за недействителна клаузата на чл.10а, т.7, от сключеното между страните допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение към трудов договор № AP_27636/18.04.2023г.

По иска с правно основание чл.124, ал.1 ГПК:

Съгласно разпределената от съда доказателствена тежест, ищецът носи тежестта да докаже фактите, от които произтича правният му интерес от предявяване на иска. В тежест на ответника е да докаже фактите, от които произтича оспорваното от насрещната страна материално право и съществуването на задължението.

Ответникът по отрицателния установителен иск е в положението, в което би се намирал като ищец по иск за защита на оспореното право – той дължи установяване на основанието, от което правото е възникнало, както и на неговия размер и ако проведеното от него доказване е неуспешно, ще понесе неблагоприятните последици от правилата, разпределящи доказателствената тежест. Същите задължават съда да счита недоказаното за неосъществило се и съобразно този извод да даде защита на твърденията на ищите. Съответно ищецът по отрицателен установителен иск е в положението, каквото би имал като ответник по предявен осъдителен или положителен установителен иск относно спорното право – ако ищецът наведе правоизключващи, правопогасяващи или други възражение срещу правото на ответника, ищецът носи и доказателствената тежест да установи своите възражения.

В случая искът е допустим. С предявения отрицателен установителен иск се цели установяване със сила на присъдено нещо на несъществуването в полза на ответника на вземане срещу ищеца. Оспорването в отговора на исковата молба несъмнено обусловя правния интерес от предявения установителен иск.

Страните не спорят и от писмените доказателства е видно, че между тях е бил сключен трудов № AP_27636/18.04.2023 г. по чл.70 и чл.71 КТ, със срок за изпитване от 6 месеца, уговорен в полза на работодателя. В чл.16 е посочена датата на постъпване на служителя на работа – 19.05.2023 г.

Не е спорно също, че на 05.07.2023 г. е подписано допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение към трудов договор № AP_27636/18.04.2023 г., след заявено желание на ищеца да участва в кампанията на работодателя „Мога там. Искам тук“. С допълнителното споразумение трудовият договор се изменя и се въвежда нов чл.10а, съгласно който служителят получава бонус в размер на 2500 лева при изплащане на първото си трудово възнаграждение и още 2500 лева след изтичане на 12 месеца, считано от датата на подписване на трудовия договор при изплащане на трудово възнаграждение за дванадесетия месец.

Видно от представения с отговора на исковата молба фиш за заплата за м. юни 2023г., ищецът е получил бонус от 2500 лв., който е отразен в раздел „Начисления“, наименован „Искам с Телъс“.

Представена е Заповед № 13201/01.08.2023 г., от която се установява, че ответникът е прекратил на осн. чл.71 КТ трудовия договор и е разпоредил на ищеца да бъде изплатено обезщетение по чл.224, ал.1 за неизползван платен годишен отпуск, изчислено по реда на чл.177 КТ. В заповедта е посочено, че на основание трудовия договор и във връзка с чл.10а, т.7 от сключеното на 05.07.2023 г. Допълнително споразумение към него, служителят дължи неустойка в размер на 2093.21 лева

Съгласно чл.10а, т.7 от Допълнителното споразумение *„В случай, че работодателят прекрати трудовия договор в срока на изпитване при условията на чл.15, буква „а“ и т.2 от договора, както и при извършено дисциплинарно уволнение в срок до 18 месеца от датата на постъпване на работа, служителят се задължава да възстанови на Работодателя сума, представляваща 100% от всички изплатени бонуси и направени разходи във*

връзка с назначаването му в рамките на кампанията „Мога там. Искам тук“, включително и разходите извършени за самолетен билет и престой в хотел“.

Чл.15 от Договора, към който препраща чл.10а, т.7 от Допълнителното споразумение, обаче е неотносим в случая, тъй като с него се уреждат въпроси, касаещи компетентният съд по възникнали между страните спорове и евентуално противоречие между българския и английския текст на договора. Тази неяснота на основанието, от което произтича вземането за неустойка, налага извод за неговата недължимост. Искът по чл.124, ал.1 ГПК е основателен и доказан и следва да се уважи.

По иска с правно основание чл.74, ал.4 КТ:

Недействителността на трудовия договор е уредена като самостоятелен институт, който, в отклонение от общите правила за недействителност на сделките по ЗЗД, регламентира изрични основания за недействителност, реда за обявяването ѝ, правните последици и възможността за саниране на недействителността. Материалния закон в чл. 74, ал. 4 от КТ предвижда правна възможност за обявяване от съда на недействителност на отделни клаузи от трудовия договор, на която недействителност съгласно ал. 5 от същия член страните не могат да се позоват, докато недействителността не бъде обявена и решението ѝ за обявяването ѝ не бъде връчено на страните

За да изпълни своето предназначение трудовият договор трябва да отговаря на определени основни законови изисквания за неговото сключване и съдържание. Отклоняването от тях означава, че той е обременен с недостатъци и страда от пороци при неговото сключване, които го правят недействителен.

В случая предявеният иск е за обявяване нищожността на чл.10а, т.7, от сключеното между ищеца и ответното дружество Допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение към трудов договор № AP_27636/18.04.2023г., поради противоречие със закона и накърняване на добрите нрави.

Както се посочи по-горе, с процесната клауза е уговорено връщане на получените от служителя бонуси и разходи във връзка с назначаването му в рамките на кампанията „Мога там. Искам тук“, които са дължими при прекратяване на трудовия договор в срока на изпитване. Така формулирана,

клаузата на чл.10а, т.7, освен неясна и противоречива /доколкото препраща към неотнормирана норма/, не е обвързана с виновно поведение на работника. Същата е в противоречие и с чл.66, ал.2, тъй като с нея се установяват по – неблагоприятни за работника условия, под страх от финансова санкция. Изложеното дотук е достатъчно съдът да приеме и втория иск за основателен и доказан, без да е необходимо обсъждане твърденията на ищеца за накърняване на добрите нрави.

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът следва да заплати на ищеца направените от него разноски в производството – общо 400.00 лева за адвокатско възнаграждение.

На основание чл.78, ал.6 ГПК, следва да се осъди ответникът да заплати държавна такса за уважения иск, по сметка на РС К. в полза на бюджета на съдебната власт в размер на 83.72 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Р. Д. Ц., ЕГН: *****, от гр. К., ул. „Г. З.“ №**, вх.*, ет.*ап.*, не дължи на „К. Н. Ю.“ ЕАД опериращо под търговско наименование „Т. И. Ю.“), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град С., ул. „А.“ №1, Т. Т., представлявано от К. К. И. – Директор неустойка в размер на **2093,21 лв.** (две хиляди деветдесет и три лева и двадесет и една стотинки), предвидена в чл.10а, т.7 от сключеното между него и ответното дружество Допълнително споразумение от 07.07.2023 г. за изменение на трудовото правоотношение към Трудов договор № АР_27636/18.04.2023г.

ПРОГЛАСЯВА за НИЩОЖНА клаузата на чл.10а, т.7, от Допълнително споразумение от 07.07.2023 г. за изменение на трудовото правоотношение към Трудов договор № АР_27636/18.04.2023г., сключено между Р. Д. Ц., ЕГН: *****, от гр. К., ул. „Г. З.“ №**, вх.*, ет.*ап.*и „К. Н. Ю.“ ЕАД опериращо под търговско наименование „Т. И. Ю.“), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град С., ул. „А.“ №1, Т. Т., представлявано от К. К. И. – Директор, поради противоречие със закона – чл.66, ал.2 от КТ.

ОСЪЖДА „К. Н. Ю.“ ЕАД опериращо под търговско наименование „Т. И. Ю.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град С., ул. „А.“ №*, Т. Т., представлявано от К. К. И. – Директор, да заплати на Р. Д. Ц., ЕГН: *****, от гр. К., ул. „Г. З.“ №**, вх.*, ет.*ап.*сумата от **400.00 лв. (четиристотин лева)**, представляваща направените по делото разноски.

ОСЪЖДА „К. Н. Ю.“ ЕАД опериращо под търговско наименование „Т. И. Ю.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град С., ул. „А.“ №*, Т. Т., представлявано от К. К. И. – Директор да заплати по сметка на РС К. в полза на бюджета на съдебната власт сумата от общо **83.72 лв. (осемдесет и три лева и седемдесет и две стотинки)**, представляваща държавна такса за уважения иск.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред О. с. – П. в двуседмичен срок от връчване съобщение на страните.

ЦЧ

Съдия при Районен съд – Карлово: _____